

Arrest

nr. 303 575 van 22 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. BUYSSE**
 Van Ruusbroecstraat 48
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat S. BUYSSE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt in België aangetroffen in illegaal verblijf en ontvangt een bevel om het grondgebied te verlaten op 27 april 2012.

Op 26 mei 2015 ontvangt verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten en ook een inreisverbod voor drie jaar.

Op 7 november 2015 ontvangt verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 juni 2018 ontvangt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar.

Bij vonnis van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 24 oktober 2018 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en tot een geldboete van 6000 euro.

Bij vonnis van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 30 november 2018 wordt verzoeker bij verstek veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende vijf jaar.

Op 2 augustus 2023 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en een inreisverbod voor drie jaar.

Op 5 december 2023 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding en terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

Op 5 februari 2024 wordt een repatriëring voorzien.

Op 5 februari 2024 om 10u25 dient verzoeker in de gesloten instelling te Merksplas een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 februari 2024 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 22 februari 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker wordt gehoord via videogesprek op 5 maart 2024.

1.3. Op 8 maart 2024 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 8 maart 2024 per drager aan verzoeker ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Marokkaanse nationaliteit en bent u een moslim van Rif-Berberse afkomst. U bent ongehuwd en alleenstaand. Zowel uw vader, uw (enige) zus als uw moeder zijn allemaal overleden omwille van ziekte, respectievelijk in 2015, in 2016 en in 2023.

U werd geboren in de stad Driouch, waar u ook uw hele leven gewoond heeft. U hebt de middelbare school afgerond. Qua werk verdiende u de kost als handelaar: u ging naar Melilla om daar allerhande producten in te kopen en verkocht die dan door in Marokko. U deed bij momenten ook klusjeswerk in Tanger. In uw vrije tijd was u actief bij een lokale jongerenorganisatie die uw wijk schoonmaakte en sportactiviteiten organiseerde.

Eind mei 2011 hebt u Marokko verlaten om economische redenen. Met behulp van een smokkelaar reisde u met een boot naar Spanje, van waaruit u onmiddellijk met de bus doorreisde via Frankrijk en Luxemburg naar België. U was in totaal zo'n 3 à 4 dagen onderweg. U bent sindsdien steeds in België gebleven, en gewoond en gewerkt in Brussel en Antwerpen. U reisde soms ook voor korte tijd naar Frankrijk en Nederland.

In de periode 2016-2017 nam u enkele keren deel aan een betoging die opkwam voor de rechten en de algemene situatie in de Rif, de regio vanwaar u afkomstig bent. Er werden tijdens dit evenement foto's genomen en vervolgens op Facebook geplaatst.

Verder bent u vanaf 2012 meermaals in aanraking gekomen met de Belgische politie vanwege drugsgesrelateerde feiten. U werd op 24 oktober 2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden omwille van uw illegale binnenkomst in het Rijk en inbreuken op de wet inzake verdovende middelen (i.c. bezit en verkoop van cocaïne en cannabis). Ook werd u op 30 november 2018 door diezelfde rechtbank veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf, waarvan 5 jaar voorwaardelijk, omwille van diezelfde feiten alsook de daad van deelname aan de hoofd- of nevenactiviteit van een vereniging.

U verbleef tot 8 december 2023 in de gevangenis van Haren. Vervolgens werd u onder impuls van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overgebracht naar het Gesloten Centrum van Merksplas teneinde u te verwijderen van het Belgische grondgebied (Bijlage 13septies). Een repatriëringsvlucht naar Marokko werd voor u voorzien op 5 februari 2024. Echter werd deze geannuleerd toen u diezelfde dag, op 5 februari 2024, een verzoek om internationale bescherming indiende.

U brengt geen documenten bij ter staving van uw verklaringen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van

onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Verder moet worden opgemerkt dat dat u er niet in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

U haalt namelijk enkel socio-economische en familiale redenen aan in het kader van uw verzoek. U vreest dat u bij terugkeer naar Marokko een moeilijk leven zal hebben omdat u er geen (dichte) familie meer heeft en omdat u reeds in uw veertiger jaren bent. U verklaart u dat u geen geld heeft, dat u geen woning bezit in uw land en dat u al (ruim) 13 jaar in België bent. U stelt ook dat de situatie in de Rif, uw streek van herkomst, moeilijk is en dat er geen rechten zijn. Gevraagd om dit te verduidelijken, verwijst u op algemene wijze naar moeilijkheden inzake huwelijk, gezondheidszorg en op de arbeidsmarkt (CGVS p.15-16).

Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit terzijde, kan nog worden vastgesteld dat u, wat dit betreft, slechts blote beweringen uit die geen weerklank vinden in uw andere verklaringen. Zo beschrijft u dat u voor uw vertrek naar Europa als handelaar gewerkt heeft in verschillende soorten waren (o.a. voeding, kledij en parfumerie), ook bent u in de bouw aan de slag geweest. Bij deze laatste activiteiten verbleef u telkens in een andere stad en huurde u een gedeeld appartement met het loon dat u verdiende (CGVS p.8-9). Uw vader was op zijn beurt ook handelaar, waardoor kan worden aangenomen dat u ook via hem de kneepjes van het vak geleerd heeft (CGVS p.6). U verklaart eveneens dat u, in het kader van uw reis naar Europa, 1000 euro bijeen gespaard had om een smokkelaar te kunnen betalen, hetgeen er eens te meer op wijst dat u wel degelijk de eindjes aan elkaar wist te knopen (CGVS p.14). Bovendien heeft u een aanzienlijk deel van uw leven in Europa doorgebracht zonder wettelijke verblijfspapieren (zie ook infra), hetgeen er op wijst dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. Het CGVS ziet bijgevolg niet in waarom u bij terugkeer naar Marokko, mits de nodige stappen, geen werk zou kunnen vinden, in uw levensonderhoud voorzien en zodoende een woning bekostigen.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u in Marokko scholing hebt genoten en er uw middelbaar afgerond heeft (CGVS p.8), wat uiteraard uw kansen op de arbeidsmarkt vergroot. U spreekt hiermee uw verklaring, als zou het recht in Marokko om te kunnen studeren slechts "een droom zijn", zelf tegen (CGVS p.16). Het CGVS ziet evenmin redenen waarom u in Marokko niet in een huwelijk zou kunnen treden of er een beroep doen op de plaatselijke gezondheidszorg (CGVS p.16). U brengt geen concrete indicaties aan die zouden aantonen dat dit in uw geval, en opnieuw mits de nodige stappen, niet mogelijk zou zijn. Voor het overige kan nog worden aangestipt dat u in Marokko nog een oom heeft wonen, alsook neven en nichten. Ook spreekt u van hieruit met oude gekenden uit uw streek, die u recentelijk op de hoogte hebben gesteld van het overlijden van uw zus (CGVS p.7-8). Het staat u vrij om bij terugkeer het contact met deze kennissen en familieleden (terug) op te rakelen en zodoende uw netwerk in uw land (terug) op te bouwen.

Dat u actief was in een jongerenorganisatie in uw wijk hoeft voorts niet te worden betwist. Echter kunnen de activiteiten waaraan u beweerdelijk deelnam, i.e. schoonmaken en sporten, niet worden beschouwd als een doorn in het oog van de Marokkaanse overheid (of derden). Integendeel, volgens u werd de organisatie door de autoriteiten goedgekeurd en werd door hen een officiële vergunning uitgereikt (CGVS p.9-10). Op basis hiervan kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid, evenmin blijkt zoiets uit uw verklaringen.

Uw verdere verwijzing naar uw foto's op Facebook tijdens protesten in België ten voordele van de Rif-bevolking, komt weinig geloofwaardig over. Hierop doorgevraagd, kan u al niet duidelijk zeggen hoeveel keer u aan dergelijke protesten deelnam (aanvankelijk hield u het op "drie keer of zoiets"), noch kunt u specifiek zeggen wanneer dat was ("de juiste dag en maand kan ik niet zeggen (...) dat is begonnen in 2016-2017"), weinig precieze verklaringen dus (CGVS p.10). Opmerkelijk is daarnaast dat u eerst aangeeft dat u zelf geen foto's van uzelf (tijdens die betoging) op Facebook geplaatst heeft; andere personen deden dat wel maar u weet niet of u daar zelf ook bij stond. Hierop doorgevraagd, wijzigt u plots uw antwoorden. Zo beweert u eerst dat u zeker op hun foto's te zien zal zijn, door (louter) te speculeren dat u tijdens het protest niet achteraan maar wel vooraan stond. Daarna veegt u uw speculatie weer van tafel en lijkt u plots wel zekerheid te hebben: u bent zeker op 2, 3 of zelfs 4 foto's te zien (CGVS p.11). Een dergelijke mate van inconsistentie doet twijfelen of u wel werkelijk aanwezig was op de voornoemde betogingen. U staat dit trouwens ook niet met documentair bewijs - meer bepaald de foto's op het Facebookprofiel waarvan sprake - hoewel u aangaf deze nog te zullen overmaken (CGVS p.12). Los daarvan kan dit gegeven sowieso geen aanleiding bieden tot de toekenning van internationale bescherming. U stelt immers nooit problemen te hebben gehad met de Marokkaanse overheid of met anderen omwille van uw zogezegde aanwezigheid daarbij (CGVS p.12), noch haalt u dit aan als asielmotief of vrees bij terugkeer (CGVS p.16-17). Voor het overige bevestigde u zelf dat u nooit politiek actief bent geweest in Marokko (CGVS p.10).

Dat u in werkelijkheid geen nood heeft aan internationale bescherming, blijkt tot slot ook uit het gegeven dat u al bijna 13(!) jaar in België leeft zonder hier eerder een beschermingsverzoek in te dienen. Gevraagd waarom u dat nooit eerder gedaan heeft, antwoordt u vaagweg dat u hier vele jaren - voordat u naar de gevangenis moest - een fijn leven had en aan het werk was. U stelt dat u "om een verblijfsdocument in orde

te brengen" twee opties had: ofwel in België trouwen, ofwel een aanvraag (om internationale bescherming) indienen (CGVS p.15). Verblijfsdocumenten hebt u echter in al die tijd nooit bekomen, waardoor het risico bestond dat u kon worden aangehouden vanwege illegaal verblijf en bijgevolg teruggeleid naar Marokko. Dit risico was trouwens nog groter gelet op uw reizen vanuit België naar Nederland en Frankrijk "zoals een toerist" (CGVS p.15). Ook in die landen kon u worden opgepakt en teruggeleid. Als u werkelijk bezorgd was om terug te keren naar Marokko, had u zich logischerwijze veel eerder tot de asielprocedure gericht in plaats van dergelijk roekeloos gedrag te stellen, dit hoeft weinig betoog. Uw volgende argument, namelijk dat er mensen zeiden dat België "misschien dit jaar of misschien volgend jaar" illegale personen zou regulariseren, doet evenmin afbreuk aan het risico op repatriëring dat u jarenlang boven het hoofd hing (CGVS p.15). Mocht u bij terugkeer iets te vrezen (gehad) hebben, had u zich logischerwijze wel eerder aangemeld voor de asielprocedure in plaats van te vertrouwen op dergelijke geruchten. U had hier immers geen enkele zekerheid over. Uw laatste toevoeging, als zou u ook gehoord hebben dat "als je hier asiel gaat aanvragen je dan problemen gaat hebben met de Marokkaanse autoriteiten", houdt al helemaal geen steek (CGVS p.15). Niet alleen is dit in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, waaruit blijkt dat u het nooit nodig vond om een verzoek in te dienen (en niet dat u dat niet durfde); ook is dit bezwaarlijk logisch te noemen. Een verzoek om internationale bescherming is immers juist bedoeld is om onder meer problemen met de overheid van een land van herkomst te vermijden (of toch tenminste wanneer daar aanwijzingen voor zijn, in casu quod non). Het feit dat u, in plaats van zich goed te informeren, zich daarentegen op dergelijke veronderstellingen zou hebben gebaseerd, wijst er eens te meer op dat er bij u geen sprake is van dergelijke problemen of van enige vrees.

Dit alles gecombineerd met het feit dat u pas op 5 februari 2024, op de dag van uw geplande repatriëring naar Marokko, plots een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen aanwendt om deze repatriëring te verhinderen (zie Bijlage 39bis in uw administratief dossier). Dit is iets wat u trouwens zelf ook bevestigt in uw antwoorden (CGVS p.15).

In het licht van al voorgaande maakt u dan ook geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn); van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is gemotiveerd. Het is niet de taak van het CGVS om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten. Op basis van artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn geldt er een gedeelde bewijslast. Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR. Het CGVS heeft de meest nadelige interpretatie behouden en daardoor appreciatiefouten begaan. Verzoeker betwist dat zijn verklaringen inconsistent zijn. Hij heeft nooit eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend omdat hij zich in België veilig voelde. Het CGVS stelt dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Het kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie. Er werd geen zorgvuldig onderzoek gevoerd. Gelet op het tijdsverloop tussen het interview en de betogingen is het praktisch gezien onmogelijk om nog aan foto's te geraken.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker geen stukken.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- verzoeker haalt enkel socio-economische en familiale redenen aan in het kader van zijn verzoek, dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie, noch onder het toepassingsgebied van artikel 48/2, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;
- verzoeker was actief in een jongerenorganisatie in zijn wijk, de activiteiten waaraan hij deelnam, schoonmaken en sporten, kunnen niet worden beschouwd als een doorn in het oog van de Marokkaanse overheid of derden;
- verzoekers verwijzing naar foto's op Facebook tijdens protesten in België ten voordele van de Rif-bevolking komt weinig geloofwaardig over: verzoeker kan niet zeggen aan hoeveel dergelijke protesten hij deelnam of wanneer dit was; verzoeker legt hierover verder dergelijk inconsistente verklaringen af, dat er kan worden getwijfeld of hij werkelijk aanwezig was op deze betogingen; hij staakt dit trouwens niet met documenten (de foto's); verzoeker heeft nooit problemen gehad omwille van zijn vermeende aanwezigheid bij deze betogingen met de Marokkaanse overheid of met anderen; hij haalt dit zelf niet aan als een asielmotief of als vrees bij terugkeer; verzoeker bevestigde dat hij zelf nooit politiek actief was geweest in Marokko;
- dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, blijkt ook uit het gegeven dat hij al bijna dertien jaar in België leeft zonder hier een beschermingsverzoek in te dienen; zijn uitleg waarom hij dit niet eerder gedaan heeft, kan niet aanvaard worden;
- het voorgaande gecombineerd met het gegeven dat verzoeker pas op de dag van zijn geplande repatriëring naar Marokko plots een verzoek om internationale bescherming indient, wekt onvermijdelijk de indruk dat verzoeker nu de asielprocedure louter aanwendt om zijn repatriëring te verhinderen, dit bevestigt hij zelf ook in zijn antwoorden.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Marokko een moeilijk leven te hebben omwille van economische redenen, omdat hij er geen dichte familie meer heeft en omdat hij al 41 jaar is. Hij verblijft al dertien jaar in België en de situatie in Rif, zijn streek van herkomst, is moeilijk en er zijn geen rechten inzake huwelijk, studie, gezondheid en werk.

3.3.4.2. De Raad sluit zich erbij aan dat dit socio-economische motieven zijn die geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie en geen verband houden met het risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De motieven van de bestreden beslissing in dit verband zijn pertinent, correct en volledig en de Raad sluit zich erbij aan.

Waar verzoeker spreekt over zijn deelname aan protesten in België, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar ooit aan zulke protesten te hebben deelgenomen. Hij beweert dat er foto's van hem op Facebook te zien zijn maar heeft nooit zulke foto's voorgelegd, evenmin bij huidig verzoekschrift. Daarbij komt nog dat verzoeker hieraan geen vrees voor de Marokkaanse autoriteiten of voor derden heeft gekoppeld (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, p. 12 en p. 16 – 17).

De Raad stelt vast dat verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwist maar zich beperkt tot algemeenheden en de kritiek dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie voor verzoeker aanneemt. Er wordt echter opgemerkt dat het louter aanhalen van socio-economische motieven en de wens om zijn leven in België te kunnen verder zetten, niet voor interpretatie vatbaar is.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij *“meerdere malen gedetailleerde informatie (gaf) over hoe de problemen ontstaan zijn en de moeilijkheden die dit met zich meebracht”*. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker niet aangeeft waar uit zijn verklaringen dit zou blijken. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de foto's op Facebook waarop hij te zien is tijdens betogingen, er aanleiding toe kunnen geven dat hij in Marokko op een zwarte lijst gezet zal worden en opgepakt, door de Marokkaanse geheime dienst zal worden geïnterviewd en gearresteerd. Zijn verklaringen over deze foto's acht hij wel consistent. In dit verband herhaalt de Raad dat verzoeker nooit dergelijke foto's of printscreens uit Facebook heeft voorgelegd en dit ook nu niet doet. Zijn beweringen in dit verband worden dus niet gestaafd. Ook heeft verzoeker deze vermeende publicatie van foto's nooit aangevoerd als een vrees voor vervolging of een vrees bij terugkeer. Hij doet dit voor het eerst in huidig verzoekschrift, wat weinig ernstig is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker na een verblijf in België gedurende dertien jaar slechts een verzoek om internationale bescherming indiende om te vermijden dat hij gerepatriëerd zou worden naar Marokko: *“Wat heeft er u uiteindelijk over de streep getrokken om nu wel asiel aan te vragen? Ik heb dat gevraagd omdat ik geen andere oplossing vond, omdat de Belgische autoriteiten mijn uitwijzing hebben georganiseerd, dat ik gerepatriëerd word terug naar Marokko en ik had geen andere uitweg, daarom heb ik om asiel gevraagd, om bescherming te krijgen, zodat ik een nieuwe kans krijg. Ze moeten mij zien als een mens die bescherming zoekt, en gewoon zodat ik mijn papieren in orde kan brengen. Want op deze ouderdom, op 41 jaar, terugkeren naar Marokko, dat zal niet lukken want ik kan mijn leven daar niet opbouwen.”* (CGVS, p. 15). Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij niet eerder een verzoek heeft ingediend omdat hij zich in België veilig voelde. Door deze loutere bewering doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing in dit verband: *“Dat u in werkelijkheid geen nood heeft aan internationale bescherming, blijkt tot slot ook uit het gegeven dat u al bijna 13(!) jaar in België leeft zonder hier eerder een beschermingsverzoek in te dienen. Gevraagd waarom u dat nooit eerder gedaan heeft, antwoordt u vaagweg dat u hier vele jaren - voordat u naar de gevangenis moest - een fijn leven had en aan het werk was. U stelt dat u “om een verblijfsdocument in orde te brengen” twee opties had: ofwel in België trouwen, ofwel een aanvraag (om internationale bescherming) indienen (CGVS p.15). Verblijfsdocumenten hebt u echter in al die tijd nooit bekomen, waardoor het risico bestond dat u kon worden aangehouden vanwege illegaal verblijf en bijgevolg teruggeleid naar Marokko. Dit risico was trouwens nog groter gelet op uw reizen vanuit België naar Nederland en Frankrijk “zoals een toerist” (CGVS p.15). Ook in die landen kon u worden opgepakt en teruggeleid. Als u werkelijk bezorgd was om terug te keren naar Marokko, had u zich logischerwijze veel eerder tot de asielprocedure gericht in plaats van dergelijk roekeloos gedrag te stellen, dit hoeft weinig betoog. Uw volgende argument, namelijk dat er mensen zeiden dat België “misschien dit jaar of misschien volgend jaar” illegale personen zou regulariseren, doet evenmin afbreuk aan het risico op repatriëring dat u jarenlang boven het hoofd hing (CGVS p.15). Mocht u bij terugkeer iets te vrezen (gehad) hebben, had u zich logischerwijze wel eerder aangemeld voor de asielprocedure in plaats van te vertrouwen op dergelijke geruchten. U had hier immers geen enkele zekerheid over. Uw laatste toevoeging, als zou u ook gehoord hebben dat “als je hier asiel gaat aanvragen je dan problemen gaat hebben met de Marokkaanse autoriteiten”, houdt al helemaal geen steek (CGVS p.15). Niet alleen is dit in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, waaruit blijkt dat u het nooit nodig vond om een verzoek in te dienen (en niet dat u dat*

niet durfde); ook is dit bezwaarlijk logisch te noemen. Een verzoek om internationale bescherming is immers juist bedoeld is om onder meer problemen met de overheid van een land van herkomst te vermijden (of toch tenminste wanneer daar aanwijzingen voor zijn, in casu quod non). Het feit dat u, in plaats van zich goed te informeren, zich daarentegen op dergelijke veronderstellingen zou hebben gebaseerd, wijst er eens te meer op dat er bij u geen sprake is van dergelijke problemen of van enige vrees.”

3.3.4.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoeker zich beroept op motieven die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De Raad meent dat verzoeker ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor aanvullend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET